

UNDER DANNEBROG

MARINEFORENINGENS MEDLEMSBLAD

3. AARGANG

REDAKTØR: KAPTAJN H. EWALD

HÆFTE IV

AARSABONNEMENT 3 KR.

UDGIVER: MARINEFORENINGEN
EKSPEDITION: FORENINGENS KONTOR, CHR. IX.'S GADE 5¹
ANNONCEEKSPEDITION: STEINS-VEJ 3¹ VALBY

ENKELTE NUMRE 25 ØRE

FORENINGSMEDDELELSER M. M.

VED E. W. MARSTON, VALDEMAR SCHOU og AXEL JUEL

DEN AARLIGE STIFTELSESFEST

afholdes Søndag den 30. April Kl. 7¹/₂ i Studenterforeningens Lokaler, Vester Boulevard.

Efter Indledning, Honnør for Flaget, vil Kaptajn **H. Ewald** holde Foredrag om »Søkrigsbegivenheder i Verdenskrigen«. Kammer-sanger **Emil Holm** vil synge, og **Julian Olsens** Orkester musicerer i Aftenens Løb.

Fællesspisning à 2¹/₂ Kr., til hvilken Medlemmerne kan afhente Billetter paa Foreningens Kontor, Christian IX.s Gade 5, indtil den 26. April (Kl. 10—3).

FAABORG KREDSEN

afholdt den 20. Marts Generalforsamling paa »Rasmussens Hotel«. Der var mødt 30—40 Medlemmer.

Formanden, Fabrikant *C. C. Jensen*, bød Velkommen og mindedes den afdøde Helgolands-Veteran, fhv. Skibsfører *Lars Poulsen*. *Lars Poulsen* var Foreningens Æresmedlem og foretog Indvielsen af Foreningens Flag ved Sammenkomsten i Fjor Foraar. Ære være hans Minde! (Forsamlingen rejste sig.)

Formanden aflagde derefter en kort Beretning om Foreningens Virksomhed i det forløbne Aar. Foreningen var inviteret til Helgolandsfest i Odense i Fjor. Iøvrigt er det Meningen, at denne Fest skal gentages hvert Aar her paa Fyn. I Aar bliver den antagelig i Assens. Der havde været foretaget en Sommerudflugt til Soby i Fjor, og det var Meningen atter i Aar at gøre en Sommertur. Medlemsantallet var gaaet frem med en halv Snes og var nu 65.

Formanden oplæste dernæst Regnskabet, som godkendtes, hvorefter der foretoges Valg. Hele Bestyrelsen, Fabrikant *Jensen*, Installatør *Jensen*, Bogholder *Jørgensen*, Smedemester *Lyndorff* (Brahetrolleborg) og Købmand *H. Larsen* (Fjellebroen), genvalgtes. Ligeledes Revisorerne, Cyklefabrikant *H. P. Knudsen* og Lods *Jørgensen*, samt Flagbæreren, Skomagler *Chr. Nielsen*.

Til Sendemænd til Hovedgeneralforsamlingen valgtet d'Hrr. *I. C. O. Jensen*, og *Jørgensen*, Faaborg, og *Kr. Andersen Hansen*, Lyø. Desuden deltager Formanden som Medlem af Hovedbestyrelsen.

Under »Eventuelt« oplæste Formanden en Skrivelse fra Hovedforeningen angaaende en Kontingentforhøjelse og Oprettelse af en Begravelseskasse.

Til sammen med de indenbys Bestyrelsesmedlemmer at danne Fanevagt ved Begravelse af Medlemmer af Foreningen valgtes d'Hrr. *H. P. Knudsen* og *Hasselmann*.

Efter Generalforsamlingen afholdtes en meget animeret Torske-spisning, ved hvilken der holdtes en Mængde Taler, bl. a. af Odense Marineforenings veltalende og energiske Formand, Telefonmester *Buchgreitz*, der var kommen tilstede.

Til Foredraget Kl. 8 var foruden Marineforeningens Medlemmer mødt en Del Militære og Ikke-Medlemmer.

Formanden bød Velkommen, hvorefter Grosserer, Prmlt. *Tyge Rohte* af København holdt et interessant Foredrag om Krigen tilsøs i den hidtil forløbne Del af Verdenskrigen. Foredraget ledsagedes af gode Lysbilleder.

Efter Foredraget tilbragte Marineforeningens Medlemmer endnu et Par Timer sammen.

JULEGAVERNE

Marineforeningens Bestyrelse har modtaget efterfølgende Skrivelser med Tak for de Mandskaberne i Flaadens Skibe tilstillede Julegaver. Disse Breve vil vise de beredvillige Givere, hvor megen Gavn deres Gaver har gjort, og med hvilken Glæde og Paaskønnelse de er blevet modtagne:

Til
Marineforeningen.

Eskadrechefen har paalagt mig at bringe Marineforeningen en Tak for de 1ste Eskadre tilstillede Julegaver, ligesom Marineforeningen takkes for venlig Julehilsen samt ønskes et heldbringende Nytaar.

E. O.
Svend Vinge
Adjutant ved 1. Eskadre

Til
Marineforeningen.

Herved har jeg den Ære at takke Marineforeningen for de Eskadren tilsendte Julegaver, der Juleaften vil blive fordelt mellem Skibenes Besætninger.

Ærbødigt
Rolf Bauditz
Chef for 2. Eskadre

Til
Marineforeningens Bestyrelse.

Herved bringer jeg Dem en hjertelig Tak for Deres Opmærksomhed mod Kystforsvarsskibet Olfert Fischers Besætning, til hvis Glæde ved Julefesten om Bord Deres smukke Gaver ydede væsentlig Bidrag.

Deres ærbødige
Scheel
Chef for Kystforsvarsskibet
Olfert Fischer

Til
Marineforeningen.

Herved har jeg den Ære at overbringe Foreningen en Tak for de tilsendte Julehefter, Cigaretter m. m., som paa Grund af den med saa kort Varsel stedfundne Afrejse var os saa meget desto mere kærkomne, som det fra Skibets Side var umuligt at træffe nogen som helst Forberedelse med Hensyn til Julefesten.

Med Højagtelse
Henri Konow
Chef for Krydseren Valkyrien

Til
Marineforeningen.

Juleaften bragte én af de med Inspectionsskibet udcommanderede Værnepligtige mig paa samtlige Kammeraters Vegne en Tak for den gode Juleaften og for de mange smukke Gaver.

Det er mig en kjær Pligt at lade denne Tak gaa videre til den højtærede Marineforening, som ved Tilsendelsen af saa mange gode og nyttige Julegaver har haft en væsentlig Andel i, at Stationens Værnepligtige tilbragte en virkelig god, fornøjelig og smuk Juleaften.

Jeg tillader mig til denne de Værnepligtiges Tak at føje min egen allerhøjest, og, idet jeg sender den højtærede Marineforening min Hilsen udtaler jeg i Anledning af det forestaaende Aarskifte mine bedste Ønsker om fortsat Fremgang for den i dens store og smukke Virksomhed.

I Ærbødighed
Bojesen
Stationschef i Lille Bælt
Inspectionsskibet Kong Christian

Til
Hovedbestyrelsen for Marineforeningen.

Marineforeningen takkes for den venlige Tanke at sende Besætningen i Opmaalingskibet de smukke Julegaver, der hidrog til at gøre Juleaften festlig og skabe en udmærket Julestemning.

C. Rasmussen
Fører af Opmaalingskibet Marstrand

UNDER TEUFELKAPS SKYGGE

(FORTSAT)

De tre Mænd og de ti Hunde var et lille Rejsehold fra Danmark-Ekspeditionen, som i Aarene 1906—08 berejste den næsten helt ukendte Strækning paa Grønlands Nordostkyst fra Ardencaple-Inlet til Nordspidsen af Peary-Land. Denne Strækning, som berejst langs den yderste Kyst i lige Linje fra Næs til Næs udgør en Vejlængde paa omtrent 150 danske Mil, havde i de to nu forløbne Aar set omtrent halvandet Hundrede større og mindre Ekspeditioner udgaa fra Hovedkvarteret bag Kap Bismarck, hvor det gode Skib »Danmark«, i al denne Tid laa støt fortøjet bag det fyrretyve Mil brede Drivisbælte i sin rolige Vinterhavn.

Dette udstrakte Land, som runder sig over 8 Breddegrader, var nu berejst kystlangs omkring alle sine Hundreder af Øer og Skær og ind til Bunden af sine miledybe Fjorde og Bugter. Nu laa dette hemmelighedsfulde Land som en aaben Bog, fra Nord til Syd, fra Drivisens Grænse i Øst til Indlandsisens store Nunatåklunde i Vest, kortlagt og undersøgt.

Danmark-Ekspeditionen var en lykkelig Færd — fra først til sidst.

Vist havde ogsaa vi prøvet det Onde, som Mandfolk maa igennem, naar de skal brændes sammen deroppe i den store Ensomhed. Men vi kendte mindre til Kiv og Hadskehed end til den pludselige Strid. Den kan komme brat og haard her, hvor alle Mellemværender maa afgøres paa Stedet, hvor tungt og let maa regulere sig selv, til alt falder i rette Leje og Balancen opstaar ved at de stærkeste faar Magten. Men Blikket, som altfor ofte og altfor længe er indadvendt — saa længe, til det af Mødighed og Lede næsten er slukket — det kan faa sin Friskhed og sin Trods tilbage, naar det i en saadan Strid rettes udad og møder

et andet, der skærer imod det, lynsnart og hvast, fulgt af Ord, der hugger som Klinger forbi éns Øre.

Dette er ingen haard Lod. Og den maa blive alle deres, som lader sig favne af det store Polarmørke. Og til Gengæld — ja langt mere end Gengæld: aldrig fandt man bedre Fæller end her, hvor man til den yderste Grænse maatte stole paa baade sig selv og nærmeste Nabo, naar det gjaldt. Intetsteds blev »Kammeratskab« mindre en Frase end her; sjældent har det vel sat sig smukkere Frugter.

Lykken — den store Oplevelse — den fandt vi gennem vor gradvise Tilbagevenden til Naturen. Vi kom derop som Folk, hvis Øjne var fulde af undrende Raadvildhed. Men vi blev til Mænd, der saa at sige raadede over Landet og lagde det under os.

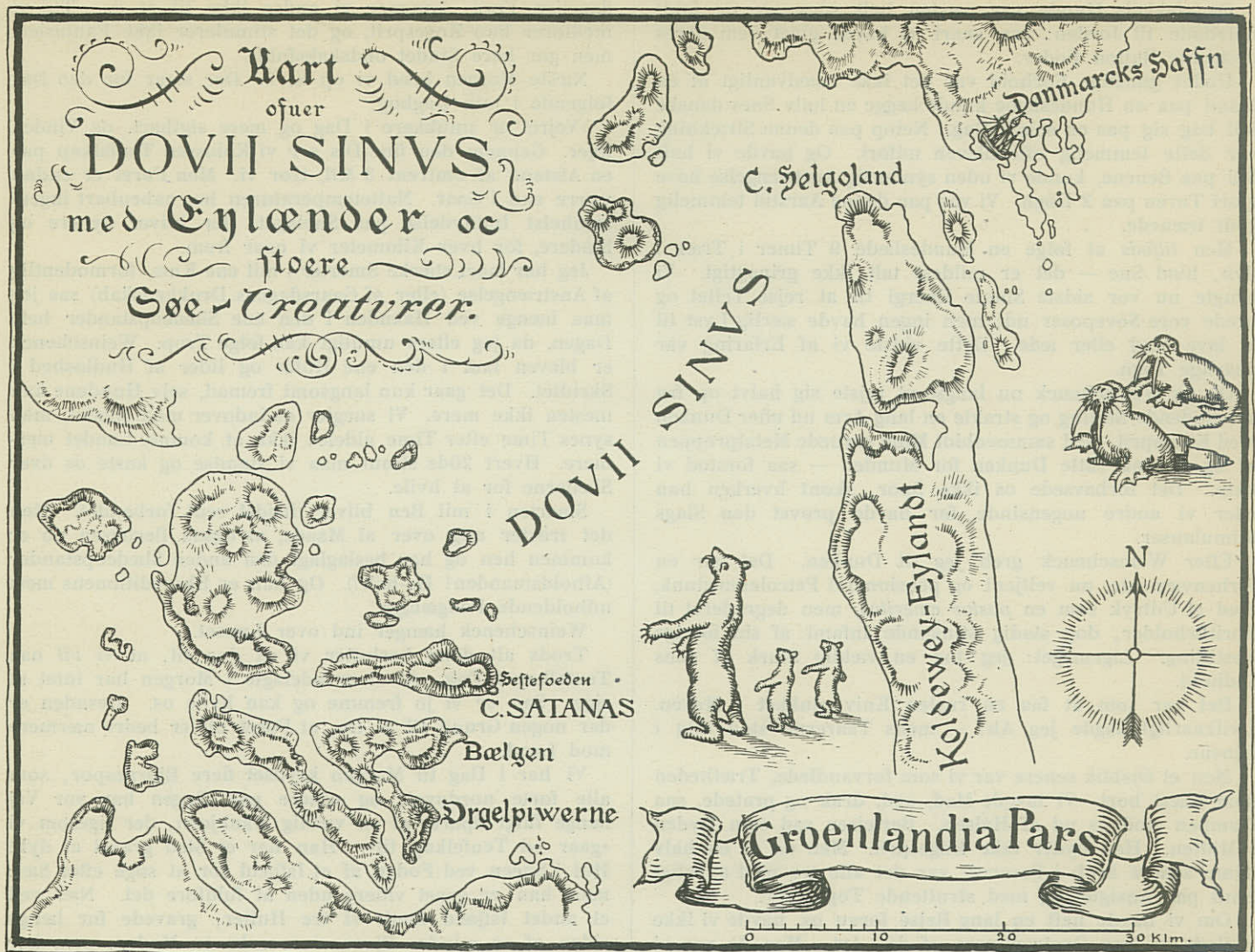
Vejr og Vind, som altid mødte os fjendske, dem tog vi i Agt, saa vi lærte at bestemme deres Skiften. Vi besejrede dem ved at rette os efter dem; naar de rasede gjorde vi os smaa og meget føjelige, til de trættes og glemte os. Og naar de sov, tog vi listigt og lynsnart Chancen.

Vi kendte de store Dyrs Sædvaner; vi kunde forfølge dem, naar vi fandt deres Spor og dræbe dem efter vort Behov, naar vi vilde — eller lade dem løbe, naar vi ynkedes og ikke behøvede dem.

De store Vidder gjorde vort Sind ydmygt, og hen over vore Hoveder drog alle Aarstider og spejlede deres skiftende Pragt dybt i os.

Vi lærte at kende Mæthed fra Sult. Vi gjorde stor Forskel paa Slid og Hvile. — Og Livet blev for os en eneste lang Række af Glæder.

Og vi havde kun én stor Sorg. — —

Det var henimod denne Ekspeditions Afslutning, at det lille Rejsehold havde begivet sig paa Vej fra »Danmarks-Havn« med Teufelkap som Maal. Det bestod af Maskinmester Weinschenck, Maleren Aage Bertelsen og Forfatteren til denne Beretning. Navnene paa de ti Hunde har jeg nedskrevet i min Dagbog, som ligger her foran mig. Men de skal til evig Tid forties. De vil kun egne sig til hos uindviede at vække Vrangforestillinger om deres Ophavsmænds Sindstilstand.

Den lille Rejse havde længe været planlagt. Naar jeg fór med som Deltager i en eller anden af vore mange Slæde- eller Baadture langs Dovebugtens Nordkyst eller langs Koldewey-Øerne havde mit Blik altid længselsfuldt søgt ind imod de pragtfulde, stormægtige Fjældformationer derinde nær Fastlandskysten. Jeg tænkte altid paa denne Egn som det forjættede Land, jeg en Gang skulde naa, naar jeg havde ligget her ved Yderkysten tilstrækkelig længe for mine Synders Skyld. — Men først nu, et Par Maaneder før Ekspeditionen planmæssigt skulde være afsluttet, kom vi afsted.

Weinschenck ledsagede os for at køre Hundespandet tilbage til Skibet, hvor man havde haardt Brug for det. Flere mindre Ekspeditioner var nemlig i Øjeblikket ude i forskellige Retninger, og alle Hundene paa disse nær var borte.

Slædeføret havde i de sidste Dage af April været aldeles glimrende i Danmarks-Havn og nærmeste Omegn; et tyndt Lag haardføgen Sne laa overalt paa Isen, saa Slæderne dansede let og villigt afsted efter Hundene. I det forfængelige Haab, at disse Tilstande skulde vare ved tværs

over Bugten til vort Bestemmelsessted — det var en elendig Tur paa en halv Snes Mil — havde vi forsømt at medtage Ski.

Det varede ikke længe, før vi inderligt bandede denne Letsindighed.

Til at begynde med gik det glimrende. Vi brød op om Formiddagen Kl. 9 i et herligt Vejr. Vi løb alle tre ved Siden af Slæderne og Sneen var saa haard, at vore Kamikker smuttede hen over den uden at sætte noget Spor. Solen skinnede og det var stille, stegende Varme. Paa 2 Timer naaede vi Kap Helgoland, hvor vi holdt en glimrende Frokost: Skonrogger, Leverpostej, Limejuice og Isklumper. Det hele formede sig som vi havde forestillet os det — som en Slags Skovtur.

Men allerede om Eftermiddagen saa vi, at vi havde regnet galt. Føret blev slet, vi fik blød, temmelig dyb Sne, som bandt stærkt paa Mederne; og skønt Hundene sled troligt i det, naaede vi kun et Par Mil Sydvest for Kap Helgoland, hvor vi teltede efter 8 Timers March.

Ud paa Aftenen blæste det op til en lille Storm, og da vi formede, at Blæsten i Forbindelse med de 20° Nattefrost skulde hærde Snelaget, startede vi allerede Kl. 4 om Morgenen for at hugge et Stykke Vej, inden Solen atter ødelagde det hele.

Men vi forregnede os. Trods Blæst og Kulde blev Føret værre og værre. Vi sank 8 Tommer i for hvert Skridt, og snart kom tætte, klamme Taager og lagde sig over Landet. Vi asede os frem i støt, men tungt Søvgængertempo, men kunde ikke længere da Klokken var 1 om Eftermiddagen. Vi var ødelagte af Træthed. Højest regnet var vi paa de 9 Timer naaet 3 Mil frem.

Achtou Friis

De stakkels Hunde var næsten helt sprængte og faldt halvdøde til Jorden, saa snart vi havde givet dem deres beskedne Ration Foder.

Under gunstige Forhold var det ikke usædvanligt at en Mand paa en Hundeslæde kunde lægge en halv Snes danske Mil bag sig paa en enkelt Dag. Netop paa denne Strækning var dette temmelig ofte bleven udført. Og havde vi haft Ski paa Benene, kunde vi uden synderlig Anstrængelse have gjort Turen paa 2 Døgn. Vi var paa denne Aarstid temmelig godt trænede.

Men *tilfods* at følge en Hundeslæde 9 Timer i Træk i dyb, blød Sne — det er mildest talt ikke grinagtigt. Vi brugte nu vor sidste Smule Energi til at rejse Teltet og brede vore Soveposer ud; men ingen havde særlig Lyst til at lave Mad eller æde. Dette vidste vi af Erfaring var daarlige Tegn.

Og da Weinschenck nu langsomt rejste sig halvt op fra sin siddende Stilling og strakte en lang Arm ud efter Dunken med Kogesprit, med sammenbidt Mine skruede Metalproppen af og derpaa satte Dunken for Munden — saa forstod vi ham. Det forbavsede os ikke Spor, skønt hverken han eller vi andre nogensinde før havde prøvet den Slags Stimulanser.

Efter Weinschenck greb jeg til Dunken. Det var en forhenværende, nu veltjent og pensioneret Petroleumsdunk, med et Udtryk som en *pastor emeritus*, men degraderet til Spritbeholder, dog stadig stinkende infamt af sin forrige Bestilling. Ligemeget: jeg tog en vældig Slurk af dens Indhold.

Det var som at faa en rusten Kniv stukket i Maven. Uvilkaarligt sagde jeg Ah! — mens Taarerne stod mig i Øjnene.

Men et Øjeblik senere var vi som forvandlede, Trætheden som blæst bort. Vi lavede Mad, aad, drak og pratete, saa Dampen stod os ud af Halsen. Bertelsen sad som Dyden i Midten. Han nyder ikke Kogesprit. Men da vi en halv Time senere krøb i Poserne, var det alle tre med et saligt Smil paa Ansigtet og med struttende Topmaver.

Om vi havde haft en lang Rejse foran os, havde vi ikke indladt os paa Opstrammere af den Art. Men da var vi heller ikke faret saa halstarrigt frem under saa ugunstige Forhold. Begge Dele vilde meget hurtigt have hævnnet sig.

Det faldt mig ind, som jeg laa her mæt og veltilpas i Soveposen, at omtrent paa dette Sted krydsede vor Vej netop den, ad hvilken gamle Fader Koldeway vandrede i Foraaret 1871, da han som den første Mand paa Stedet — og som den eneste før Danmark-Ekspeditionen — efter uhyre Anstrængelser naaede med sit Slædehold til et Punkt paa Germanialand tæt herved og her blev tvungen til at vende om.

Paavirkede af den uædle Kogesprit antog mine Tanker om denne hæderværdige Ekspedition i Øjeblikket de uærbødigste Former. Jeg mediterede — sikkert af pure Misundelse — over dette Faktum, at det omtalte Slædehold efter Datidens Skik medbragte et Par Snes Flasker Cognac, som ved alle mulige Lejligheder halede frem og anvendtes til Opstramning.

Og mange Ting blandt deres Oplevelser, som tidligere forekom mig usandsynlige og gaadefulde, stod nu for mig i et nyt Lys, som ganske havde Tilforladelighedens Skær over sig: Her har man maaske Forklaringen paa nogle af de mange rædsomme Strabadser, Ekspeditionen gik igennem, for ikke at tale om de formidable Luftspejlinger, der viste sig for dens Medlemmer tidlig og silde. Eller de allestedsnærværende Moskusokser, som man dog aldrig kunde faa Ram paa. Eller de forfærdelige Brandstorme, som ustandselig trak hen over dem. Lad gaa med det daarlige Føre; men de usædvanlig mange og store Bjørne, som optraadte i Flok(!) Og endelig de ved Hjemkomsten »af Vej» og Vind« stærkt medtagne Næser . . .

Alt dette havde jeg aldrig før i mit stille Sind dristet mig til at tænke bespotteligt om. Men nu var jeg paa Højde med Situationen. — Alt dette, med Undtagelse af det

daarlige Føre, kommer vi andre ikke til at se. Thi vi medfører kun Kogesprit, og det stimulerer ikke Fantasien, men gør bare Sindet onskabsfuldt.

Næste Morgen brød vi op Kl. 5. Der staar for den Dag følgende i min Dagbog:

»Vejret er smukkere i Dag og mere sigtbart, og Vinden løjer. Gennem den fine Dis ser vi Kolossen Teufelkap paa en Afstand af omtrent 3 Mil, tror vi. Men Føret er endnu værre end i Gaar. Nattetemperaturen har aabenbart ingen-somhelst Indflydelse paa Snelaget, der bliver dybere og blødere, for hver Kilometer vi naar frem.

Jeg har faaet stærke Smerter i mit ene Knæ, formodentlig af Anstrængelse (eller af Gaarsdagens Drukkenskab) saa jeg maa hænge ved Haanden i den ene Slædeopstander hele Dagen, da jeg ellers umuligt kan følge Trop. Weinschenck er bleven lam i den ene Hofte og lider af Hudløshed i Skridtet. Det gaar kun langsomt fremad, selv Hundene kan næsten ikke mere. Vi snegler os indover mod Maalet, men synes Time efter Time aldeles ikke at komme Landet nærmere. Hvert 20de Minut maa vi standse og kaste os over Slæderne for at hvile.

Smerten i mit Ben bliver tilsidst rent forbandet. Men det trøster mig over al Maade, at ogsaa Bertelsen nu er kommen hen og har beslagnat den anden Slædeopstander (Afholdsmanden! Ha-hah!). Og han er Ekspeditionens mest udholdende Fodgænger.

Weinschenck hænger ind over Læsset.

Trods alt dette beslutter vi os dog til, at vi *vil* naa Teufelkap i Dag. At vi er ødelagte i Morgen har intet at sige. Saa er vi jo fremme og kan hvile os. Desuden er der nogen Grund til at tro, at Føret bliver bedre nærmere mod Land.

Vi har i Dag til Morgen krydset flere Bjørnespor, som alle førte nordover, og senere paa Dagen har vor Vej længe fulgt Sporet af en vældig Hanbjørn, der ligesom vi »gaar ad Teufelkap til«. Han har et Sted gravet et dybt Hul i Sneen ved Foden af et Isfjæld for at søge efter Sæl; men han er gaaet videre uden at fuldføre det. Nær ved et andet Isfjæld fandt vi tre Huller, gravede for længe siden af en mindre Bjørn — maaske en Moder, som har villet føde her. Ingen af Hullerne har dog været benyttet til Barselseng, thi vi fandt ingen Spor af Unger i Nærheden¹.

Her maa være et vældigt Bjørnetræk mellem Aar og Dag langs denne Kyst.

En Snespurv har passeret vore Slæder for Nordgaaende; vi hørte dens Fløjten over vore Hoveder. Og sent paa Dagen fløj først én, saa to Ravne over os, stærkt skrigende.

Nu nærmer vi os Landet. Da vi er det paa $\frac{1}{2}$ Mils Afstand, bliver Isen næsten snefri. Hundene sætter Farten op, og vi glider hurtigt fremad, nærmere og nærmere ind mod Teufelkap, der nu staar mægtigt og truende, ligesom ludende ud over os. Vi er som Splinter, der farer ind mod en vældig Magnet.

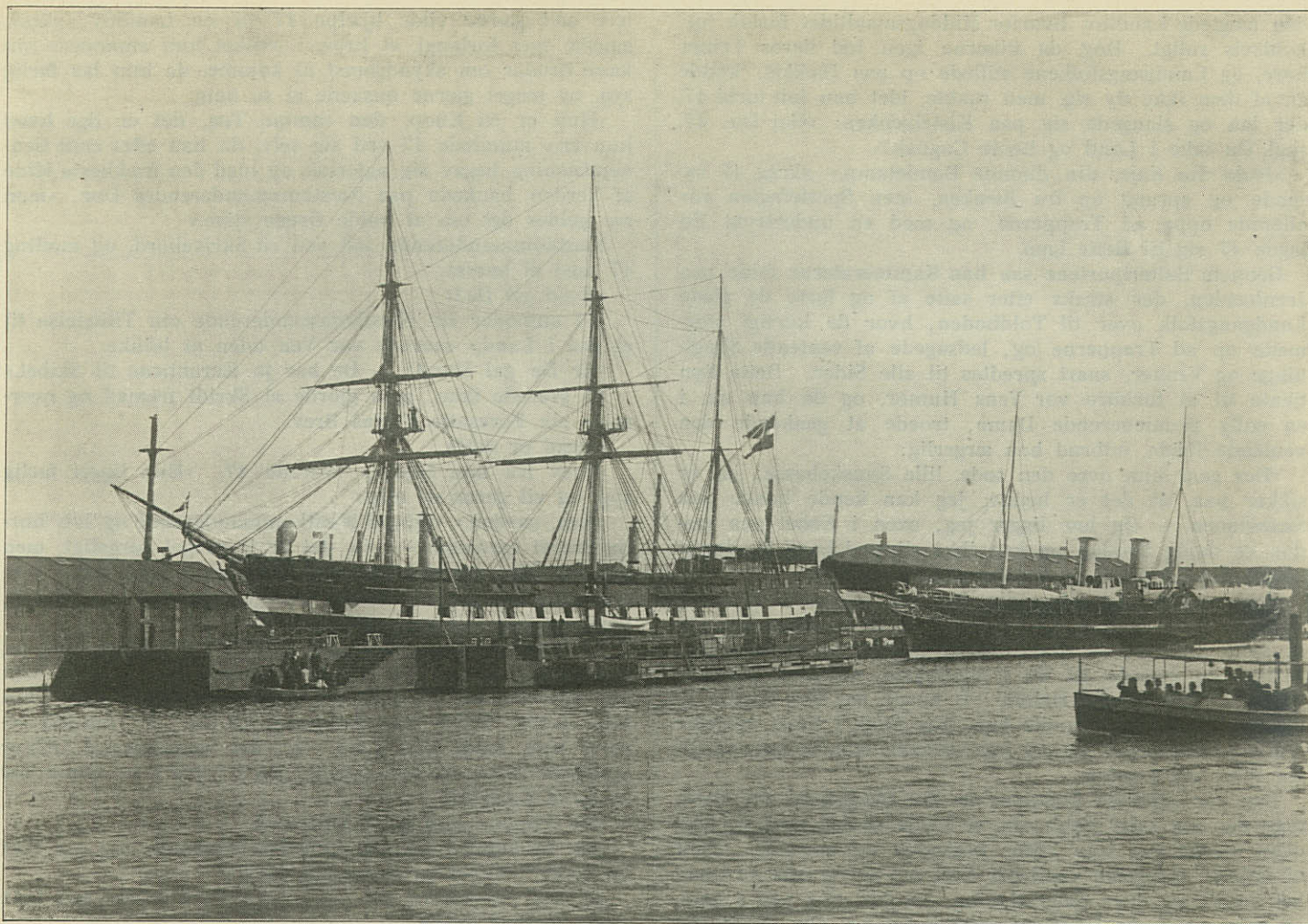
Med sin 3000 Fod høje, næsten lodrette Mur løfter Kæmpen sig brat op af Havet. Dens store Ansigt er vendt imod os, stirrende højt over os ud mod Østhimlen. I dens Øje lurer Isregionernes Millioner Aars Gaade. Den ligner en umaadelig Sphinx.

Dér ligger den foran os. Dens Fod er begravet i Havets Dyb, dens Isse løfter sig mod Himlen, højere end dér, hvor Ravn og Falk lander. I dens Tindings Furer lejrer sig Himlens Skyer, lægger sig blødt til Hvile, drømmer en Stund bort paa Bjærgets Pande, før de jager videre paa deres evige Vandring over Land og Hav.

Og ud fra den kommer store, underlige Toner, der lyder som Evighedens fjærne Brusen . . . (Fortsættes.)

ACHTON FRIIS

¹ Moderen opholder sig altid i nogen Tid med Ungen (eller de to Unger) ved Hulen, hvor den har født. Vi har ofte paa Ungernes Spor tydeligt kunnet konstatere, at de er voksede under Opholdet her. Dette Ophold varer vel højst 1— $\frac{1}{2}$ Maaned.

EN ERINDRING FRA VAGTSKIBET »SJÆLLAND«

„1247“

Om Bord i Vagtskibet »Sjælland«, i hvilket saa mange af Landets Sønner har faaet deres første Indblik i Orlogslivets Mysterier, herskede der en Søndag Formiddag et livligt Røre. Den sædvanlige Parade, ved hvilken Chefen, ledsaget af Næstkommanderende, havde inspiceret saa vel Skib som Mandskab, og herefter forkyndt Ugens Syndere deres Straf, var forbi, og spredte i smaa Klynger rundt om paa Dækket afventede Folkene nu utaalmodigt deres Middag og den derpaa følgende Landlov for Dronningens Kvarter.

Helt forude, ved Foden af Trappen, der førte op til Bakken, lidt afsides fra de leende og snakkende Kammerater, stod en ung Sømand med Ryggen mod Trappens Jernrækværk. Armene havde han foldet over kors paa Brystet, og han stirrede gnavent frem for sig. Han var en ganske net og pæn ung Mand, stærk og kraftig bygget, men over hele hans Person var der noget vist forsorent, der yderligere fremhævedes ved de opsmøgede Ærmer og Huen, som han havde skubbet helt tilbage i Nakken. Manden, der i det civile Liv var Sømand, men nu Halvbefaren Nr. 1247, henhørende til Skibets Besætning, var ellers til daglig af en fredsommelig, om end til Tider vel livlig Natur, men i Øjeblikket lyste hans Øjne af Trods og indædt Arrigskab.

Sagen var nemlig den, at da han for nogle Dage siden var kommen lidt paa tværs af Reglementerne ved at gøre Forsøg paa at smugle Spiritus om Bord, havde Chefen, ved den nylig stedfundne Parade, ordentlig læst ham Teksten, og idømt ham en Maanedes Arrest til Skibet. Chefen

havde sagt, at det var naadigt sluppet, men 47 var i Øjeblikket ikke af den Mening. At tænke sig at skulle forblive om Bord, medens Kammeraterne nød Landlovens Glæder. Det var jo ikke til at holde ud. — Det var da ogsaa et knusende Uheld med den Flaske Slavecognak, at han skulde tabe den lige for Fødderne af den vagthavende Underofficer, netop som han gik ned ad Trapperne til Batteriet. — Og den lille, lyslokkede Frida, som han for en Maanedstid siden dristig var løbet paa Siden af i Tivoli, hun gik nu sikkert derovre paa Toldboden og ventede forgæves paa ham. — Hvad vilde hun sige, naar Kammeraterne grinende fortalte hende, at 47 sad om Bord og holdt paa Jern? — Han stampede heftigt med Foden i Dækket.

»Pokker ha' det fordømte Spiritus,« mumlede han arrigt for sig selv, »man har da heller ikke andet end Ulykker af det. — I en hel Maaned kan jeg ikke komme ind paa Jorden. — Det er til at blive gal over. — Der maa kunne laves et eller andet,« føjede han til og gav Huen et ekstra Skub bagover i Nakken, »dette hersens holder jeg ikke ud. — Lad det saa gaa saa galt som det vil.«

Han fik ikke Tid til at anstille yderligere Betragtninger, thi nu skingrede Baadsmanspiberne over hele Skibet, efterfulgt af det velkomne Raab: »Øl, skaffe overalt«. Folkene myldrede ned om Læ, og inden længe sad alle bænkede ved deres respektive Bakker, og nød den sædvanlige Søndagsmiddag: Suppe og fersk Kød. 47 hørte til 30te Bakke, helt forude paa Batteriet, og hans Kammerater var godmodige nok til ikke at drille ham altfor meget med

den nægtede Landlov, hvorfor Middagsmaaltidet forløb forholdsvis roligt. Dog, da Piberne igen lod deres Triller høre, og Landgangsfolkene stillede op paa Dækket, kunde en af dem ikke dy sig, men raabte, idet han løb forbi 47, der laa og slangede sig paa Kistebænken: »Hej Du, 47, skal Du ikke i Land og hente Cognak?»

»Hold din Kaje, din dumme Bondetamp,« skreg 47 ra sende og sprang op fra Bænken, men Spottefuglen var allerede oppe ad Trapperne, og med en undertrykt Ed lagde 47 sig til Rette igen.

Gennem Batteriportene saa han Kammeraterne falde paa Jernbaaden, der straks efter satte af og førte de glade Landgangsfolk over til Toldboden, hvor de hurtigt stormede op ad Trapperne og, ledsagede af ventende Slægtninge og Venner, snart spredtes til alle Sider. Dette Syn tjente til at forbitre vor Vens Humor, og da han nu, i en enlig promenerende Dame, troede at genkende den ventende Frida, udbrød han ærgerlig:

»Der gaar hunovre den søde, lille Snuskebase; jeg er sikker paa, at det er hende, jeg kan kende hende paa Skabelonen. — Og her ligger jeg, oven i Købet paa saadan en dejlig Søndag, og kan ikke slippe i Land fra denne gamle Smadrekasse. — Pokker staa i det hele.«

Han vendte sig mismodig fra det lokkende Syn, og forsøgte at sove, men nu begyndte en af Kongens Kvarter at spille Harmonika ovre i 27de Bakke, og medens han uvilkaarlig lyttede til de i Øjeblikket nærmest ironiske Toner af den kendte Melodi: »O havde jeg blot Vinger og var en liden Fugl«, kunde han ikke falde i Søvn, hvorfor han omsider begav sig op paa Dækket, efter at have tændt sin Pibe ved Luntten.

Der var allerede kommen en Del Besøgende om Bord, men der var intet Haab om, at Frida skulde vove sig herover, dertil var hun altfor beskeden og undselig. Fuld af indædt Arrigskab vandrede han nu op og ned ad Dækket, indtil en, efter hans Mening, lys Ide slog ned i ham, og uden at tænke nærmere over de Følger, den ufejlbarlig vilde drage efter sig, skyndte han sig ned paa Batteriet. Her halede han Skrivematerialer frem af Kistebænken, og gav sig ivrig til at skrive. Brevet lød saaledes:

Min egen søde Snut!

Den er grulig gal; jeg har lavet Ballade og kan ikke komme i Land til Dig, min evig Elskede. — En hel Maaned skal jeg sidde her og glo medens de andre har frit Slag. — Det er ikke til at holde ud, saadan som jeg længes efter Dig. — Jeg har derfor fattet en Plan, og lykkes den, ser Du mig i Løbet af Ugen. — Du maa dandere den som min Søster og skrive et pænt Brev til mig om, at Du ligger farlig syg og gjerne vil se mig. Naar jeg saa viser »Næste« Brevet, lader han mig nok slippe i Land. — Han er en god Mand, men Du maa skrive pænt, saa at det rører hans Hjærte. — Hører Du Frida? — Vær nu en snild Pige, at vi, inden længe, kan nyde Gensynets Glæder. — Tusinde Kys fra din, til Døden

trofaste

Peter Hansen.

Efter at have lagt Brevet i Postkassen, begyndte 47 at se lidt lysere paa sine Omgivelser. Han fik sig en »Fedmule« med nogle Søminører, og i glad Forventning om snart at høre fra den elskede Genstand, krøb han ved Ottetiden i Køjen, hvis sagte, gyngende Bevægelser snart lod ham hensynke i en behagelig Drøm, i hvilken Frida spillede Hovedrollen, selv om ogsaa Næstkommanderendes og Skibssergeentens Skikkelser undertiden kom truende til Syne i Baggrunden.

Brevet var ikke længe om at naa Frida, og Pigebarnet, der ikke kendte noget til de militære Reglementer, og hel-

lere end gjerne vilde hjælpe 47 til en Landlov, skrev, ganske som forlangt, et Brev, i hvilket hun anmodede sin kære Broder om skyndsomst at komme, da hun laa farlig syg, og meget gjerne ønskede at se ham.

»Hun er en Knop, den samme Tøs, det er lige hvad hun er,« mumlede 47 ved sig selv, da han efter endt Gennemlæsning begav sig agterud, og med den frækste Mine af Verden bankede paa Næstkommanderendes Dør, »men nu gælder det om at holde Ørene stive.«

Næstkommanderende sad ved sit Skrivebord, og modtog 47 med et barskt:

»Hvad vil De?»

»47 anmoder Hr. Næstkommanderende om Tilladelse til at gaa i Land,« svarede vor Ven uden at blinke.

»Er De gal Mand? — De har jo Karantæne til Skibet.«

47 svarede ikke, men gjorde et Skridt fremad og overrakte sin Foresatte Fridas Brev.

»Hvad er det?»

»Brev fra min Søster,« svarede 47. »Hun ligger farlig syg, og vil gerne se mig.«

»Naa, saadan,« udbrød Næstkommanderende og løb hurtigt Brevet igennem. — »Ja, det er jo meget sørgeligt, men jeg ved ikke, om det kan lade sig gøre. — Gaa kun,« vedblev han og gav 47 Brevet tilbage, »De skal faa Besked, naar jeg har talt med Chefen.«

47 traadte af og forsvandt med et indvendigt Grin, og fuldstændig sikker paa, at Listen vilde lykkes, glædede han sig allerede ved Tanken om Gensynet med Frida. Han blev derfor heller ikke forbavset, da der en Timestid senere blev kaldt paa ham, og den vagthavende Officer meddelte ham, at han maatte gaa i Land i to Timer for at se til Søsteren.

»To Timer,« gentog 47 nedslaaet.

»Ja, to Timer,« svarede Officeren smilende, »og saa faar De oven i Købet en Barne pige med.«

47 saa maabende paa sin Foresatte som om han ikke rigtig forstod denne.

»En Barne pige,« udbrød han.

»Ja vist. — De faar en Overmatros med. — Vi vil jo gjerne se, om det forholder sig rigtigt med den Søster,« føjede Officeren leende til, »men rap Dem nu og klæd om. Overmatrosen venter.«

Den Barne pige havde 47 ikke regnet med, og medens han i Hast klædte sig om, var Benene ikke fri for at ryste lidt under ham. Men hvad skulde han gøre? Komedien var i Gang og maatte spilles til Ende. Maaske kom Tilfældet ham til Hjælp, og skulde den blive altfor lummer, kunde han da stikke af fra Overmatrosen, naar først de var vel i Land.

Efterfulgt af Kammeraternes misundelige Blikke spankede 47 henad Broen ved Overmatrosens Side, men havde nogen anet, i hvilken Klemme 47 befandt sig, er det næppe sandsynligt, at han havde ønsket sig i hans Sted.

Forgæves brød han sin Hjerne med, hvorledes den foreliggende Situation bedst kunde klares, men Tankerne løb Sur i Hovedet paa ham, og han formaede næppe at svare fornuftig paa de Spørgsmaal hans Ledsager rettede til ham.

»Naa, 47,« udbrød denne, da de naaede Bredgade, »det er jo paa Frederiksberg, hun boer, Søsteren, ikke sandt?»

»Jo, ja, javel,« svarede den Adspurgte stammende.

»Det er en lang Vej. — Hvad mener De om en Spørgsom?»

»Nej, nej, lad os gaa; Vejret er jo godt,« indvendte 47, der kun ønskede at vinde Tid, for at det Kaos af Planer, der krydsede hans Hjerne, kunde faa fast Form, inden det blev for sent.

(Forts.)

1893 / 1888—89

